FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 18. maj 1995 *

1. Nærværende sag drejer sig om det vanskelige og ømtålelige spørgsmål om anvendelsen eller ikke anvendelsen af genetisk modificerede mikroorganismer (herefter benævnt »GMMO«) i landbrugsprodukter, der stammer fra økologisk produktion. Parlamentet har nedlagt påstand om hel eller delvis annullation af Kommissionens forordning (EØF) nr. 207/93 af 29. januar 1993 (herefter benævnt »forordningen«) om fastlæggelse af indholdet af bilag VI til forordning (EØF) nr. 2092/91 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler og om gennemførelsesbestemmelser til artikel 5, stk. 4, i denne forordning [1].

2. Parlamentet har gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af forordningen har skabt adgang for anvendelse af GMMO i landbrugsvarer, der stammer fra økologisk produktion, og at den herved har tilsidesat Parlamentets beføjelser.

De relevante fællesskabsbestemmelser

a) *Rådets direktiv 90/219/EØF af 23. april 1990 om indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer* [2]

3. Dette direktiv fastsætter fælles foranstaltninger vedrørende indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed og af miljøet (artikel 1). Det blev vedtaget af Rådet med hjemmel i traktatens artikel 130 S.

4. Direktivet fastsætter forskellige regler om fremgangsmåder, der skal følges af brugere af GMMO i forbindelse med operationer, i hvilke disse mikroorganismer anvendes eller manipuleres. Direktivet indeholder ikke bestemmelser vedrørende de produkttyper, det være sig landbrugsprodukter eller andre produkter, hvori GMMO kan indgå eller

* Originalsprog: engelsk.

1 — EFT L 25, s. 5.

2 — EFT L 117, s. 1.

ikke indgå. Det har kun betydning i nærværende sag, for så vidt som det indeholder en definition af GMMO.

5. I direktivets artikel 2, litra a), defineres »mikroorganisme« som »enhver cellulær eller ikke-cellulær mikrobiologisk enhed, som er i stand til at replikere eller til overføre genetisk materiale«. Ifølge artikel 2, litra b), forstås ved »genetisk modificeret mikroorganisme« »en mikroorganisme, hvori det genetiske materiale er blevet ændret på en måde, der ikke naturligt forekommer ved replikation og/eller naturlig rekombination«. »Indesluttet anvendelse« defineres i artikel 2, litra c), som »enhver operation, hvor mikroorganismer modificeres genetisk, eller hvor sådanne genetisk modificerede mikroorganismer dyrkes, oplagres, anvendes, transporteres, destrueres eller bortskaffes, og hvor der anvendes fysiske barrierer eller en kombination af fysiske barrierer og kemiske og/eller biologiske barrierer til at begrænse deres kontakt med mennesker og miljø«.

b) *Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer* [3]

6. Formålet med dette direktiv er indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser samt beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet ved udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer eller ved markedsføring af produkter, der indeholder eller består af genetisk modificerede organismer, der er bestemt til efterfølgende udsætning i miljøet. Direktivet er udstedt med hjemmel i traktatens artikel 100 A.

7. Efter direktivets artikel 2, nr. 1), forstås ved »organisme« »enhver biologisk enhed, der er i stand til at replikere eller at overføre genetisk materiale«. Artikel 2, nr. 2), definerer »genetisk modificeret organisme (GMO)« som »en organisme, hvori det genetiske materiale er blevet ændret på en måde, der ikke forekommer naturligt ved formering og/eller naturlig rekombination«. Dette direktiv har materielt et større anvendelsesområde end direktiv 90/219, der kun finder anvendelse på mikroorganismer, mens direktiv 90/220 både finder anvendelse på mikroorganismer og organismer, der indeholder mikroorganismer.

8. I direktivets artikel 2, nr. 3), defineres »udsætning« som »enhver tilsigtet overførsel til miljøet af en GMO eller en kombination af GMO'er uden brug af indeslutningsforanstaltninger som f.eks. fysiske barrierer eller

3 — EFT L 117, s. 15.

en kombination af fysiske barrierer og kemiske og/eller biologiske barrierer, der anvendes for at begrænse GMO'ernes kontakt med befolkningen og miljøet«.

9. I direktivets artikel 4 er det bestemt, at medlemsstaterne sikrer, at der træffes alle nødvendige foranstaltninger for at undgå negative indvirkninger på menneskers helbred og miljøet, hvor disse skyldes udsætning eller markedsføring af GMO'er. Direktivets del B (artikel 5-9) vedrører udsætning af GMO i miljøet i forsknings- og udviklingsøjemed og i ethvert andet øjemed end markedsføring. Denne del har ingen betydning for nærværende sag.

10. Det har derimod del C (artikel 10-18), der vedrører markedsføring af produkter indeholdende GMO. Den fremgangsmåde, efter hvilken en fabrikant af GMO'er eller en kombination af GMO'er eller den, der importerer disse produkter til Fællesskabet, opnår godkendelse til markedsføring heraf, kan sammenfattes som følger:

1) Fabrikanten eller den, der importerer produktet i Fællesskabet, skal indgive en anmeldelse til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det skal markedsføres for første gang (artikel 11, stk. 1). Bilag I og III til direktivet angiver nærmere, hvad anmeldelsen skal indeholde. I anmeldelsen skal navnlig angives foreslået emballering og mærkning, der i det mindste skal indeholde de oplysninger, der er nævnt i bilag III.

2) Den kompetente myndighed i vedkommende medlemsstat behandler derefter anmeldelsen. Den kan senest 90 dage efter anmeldelsens modtagelse underrette anmelderen om, at den påtænkte udsætning ikke opfylder kravene i direktivet, og at den derfor afslås [artikel 12, stk. 2, litra b)]. Såfremt den kompetente myndighed ikke afviser anmeldelsen, kan den sende dossieret til Kommissionen med en positiv udtalelse [artikel 12, stk. 2, litra a)].

3) Efter modtagelsen af dossieret videresender Kommissionen dette til samtlige medlemsstaters kompetente myndigheder. Såfremt den kompetente myndighed inden for en bestemt frist ikke har modtaget indvendinger fra en anden medlemsstat, godkender den skriftligt anmeldelsen, så produktet kan markedsføres, og underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom (artikel 13, stk. 1 og 2).

4) Den kompetente myndighed i en anden medlemsstat kan inden for den angivne frist fremsætte indvendinger. Disse skal begrundes. Såfremt de berørte kompetente myndigheder ikke kan nå til enighed, træffer Kommissionen afgørelse efter den fremgangsmåde for rådslagning, der er fastlagt i artikel 21 [4] (artikel 13, stk. 3). Kommissionens afgørelse kan være positiv eller negativ.

5) Når Kommissionen har truffet positiv afgørelse, skal efter artikel 13, stk. 4, den kompetente myndighed, der modtog anmeldelsen, skriftligt godkende denne, så produktet kan markedsføres.

6) Når der er blevet givet godkendelse til et produkt, må det bruges uden yderligere anmeldelse i hele Fællesskabet, for så vidt de specifikke brugsvilkår respekteres (artikel 13, stk. 5).

11. Fremgangsmåden giver således en række garantier. Intet produkt med indhold af GMO kan markedsføres uden godkendelse. De kompetente myndigheder i medlemsstaten, som modtager anmeldelsen, kan afslå at godkende, at produktet markedsføres. Godkendelse kan kun gives, såfremt Kommissionen og et kvalificeret flertal af medlemsstaterne er enige heri (med forbehold af udvalgsproceduren, i henhold til hvilken Rådet under visse omstændigheder træffer afgørelse). Direktivets artikel 10 fastlægger de grundvilkår, der skal være opfyldt, før godkendelse gives. Direktivets artikel 16 giver en yderligere garanti. Såfremt en medlemsstat har berettiget grund til at formode, at et produkt, som er blevet godkendt, udgør en risiko for menneskers sundhed, kan den midlertidigt begrænse anvendelse og/eller salg af det pågældende produkt.

c) *Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler* [5]

12. Det er denne forordning (herefter benævnt »grundforordningen«), som den i sagen omtvistede forordning skal gennemføre. Den blev vedtaget af Rådet med hjemmel i traktatens artikel 43. Den indeholder forskellige regler for produktion, mærkning og kontrol, der skal gøre det muligt at beskytte økologisk landbrug. Formålet er at sikre vilkårene for loyal konkurrence mellem producenterne af produkter, der er forsynet

4 — Forskriftsudvalgsproceduren, dvs. procedure III, variant a), som defineret i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13.7.1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 197, s. 3).

5 — EFT L 198, s. 1.

med de påbudte angivelser, og at hindre anonymitet på markedet for økologiske produkter ved at sikre gennemsigtighed på alle stadier af produktion og forarbejdning. Den finder anvendelse på økologisk fremstillede vegetabilske landbrugsprodukter, på dyr og under visse omstændigheder uforarbejdede animalske produkter [artikel 1, stk. 1, litra a)] samt på økologiske produkter, der er bestemt til konsum som levnedsmidler, og som hovedsagelig består af en eller flere ingredienser af vegetabilsk oprindelse, eller under visse omstændigheder på produkter, der er bestemt til konsum som levnedsmidler, og som indeholder ingredienser af animalsk oprindelse [artikel 1, stk. 1, litra b)].

13. I forordningens artikel 3 er det bestemt, at forordningen finder anvendelse med forbehold af andre fællesskabsbestemmelser gældende for produktion, tilberedning, markedsføring, mærkning og kontrol af produkter som omhandlet i artikel 1.

14. Artikel 6 og 7 fastlægger reglerne for økologisk produktionsmetode. Denne metode indebærer først og fremmest, at de i bilag I til grundforordningen fastlagte metoder følges, og at alene de i bilag II til grundforordningen nævnte stoffer anvendes på produkterne under dyrkning og fremstilling. Artikel 6, stk. 2, er en undtagelsesbestemmelse, hvorefter frø, der er behandlet med produkter, som ikke er anført i bilag II, kan anvendes på visse betingelser.

15. Grundforordningens artikel 5 indeholder reglerne om mærkning af og reklame for økologiske produkter. I artikel 5, stk. 3, hedder det således bl.a.:

»3. I mærkning eller reklame for et produkt som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b) (dvs. produkter, der er bestemt til konsum som levnedsmidler, og som hovedsagelig består af en eller flere ingredienser af vegetabilsk oprindelse eller under visse omstændigheder produkter, som indeholder ingredienser af animalsk oprindelse), må der i produktets varebetegnelse kun henvises til den økologiske produktionsmetode, for så vidt:

a) alle produkters ingredienser af landbrugsoprindelse er eller hidrører fra produkter, som er frembragt i overensstemmelse med de regler, der er anført i artikel 6 og 7, eller er indført fra tredjelande under den i artikel 11 fastsatte ordning

b) produktet udelukkende indeholder stoffer, der er anført i bilag VI, del A, som ingredienser, der ikke er af landbrugsoprindelse

c) produktet eller dets ingredienser ikke under tilberedningen har været underkas-

tet behandlinger, der omfatter anvendelse af ioniserende stråling, eller stoffer, som ikke er anført i bilag VI, del B

...«

16. Bilag VI, del A, indeholder med andre ord en udtømmende liste over de stoffer, hvis anvendelse tillades. Bilag VI, del B, er en udtømmende liste over teknologiske hjælpemidler. De stoffer, der ikke er medtaget på listen, kan ikke anvendes i økologisk produktion. Den i sagen omtvistede forordning har til formål at fastlægge indholdet af bilag VI til grundforordningen.

17. I artikel 5, stk. 6, gennemføres en sondring mellem tre grupper produkter, der indeholder flere ingredienser. Såfremt samtlige ingredienser af landbrugsoprindelse er blevet fremstillet ved økologisk produktionsmetode, kan angivelser af den økologiske produktionsmetode findes i produktbetegnelsen i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, litra a). Såfremt mindst 50% af ingredienserne af landbrugsoprindelse er blevet fremstillet ved økologisk produktionsmetode, kan angivelserne, der henviser til den økologiske produktionsmetode efter artikel 5, stk. 6, kun forekomme i listen over ingredienser, der er anført i direktiv 79/112/EØF. Når under 50% af ingredienserne af landbrugsoprindelse er fremstillet ved økologisk produktionsmetode, kan mærkningen ikke indeholde angivelser, der henviser til den økologiske produktionsmetode.

18. I artikel 5, stk. 7, er det bestemt, at der kan fastsættes detaljerede gennemførelsesbestemmelser for denne artikel efter fremgangsmåden i artikel 14, hvorefter Kommissionen bistået af et forskriftsudvalg kan udstede de pågældende bestemmelser [6]. I artikel 13 er det desuden bestemt, at ændringer til bilag VI vedtages efter fremgangsmåden i artikel 14.

19. Udtømmende lister over de i artikel 5, stk. 3, litra b) og c), og artikel 5, stk. 4, første og andet led, omhandlede stoffer og produkter skal fastlægges i bilag VI efter fremgangsmåden i artikel 14 (artikel 5, stk. 8).

20. Artikel 5, stk. 9, indeholder følgende bestemmelse:

»Inden den 1. juli 1993 tager Kommissionen bestemmelserne i denne artikel, navnlig stk. 5 og 6, op til fornyet behandling og fremsætter

6 — Jf. note 4.

relevante forslag med henblik på en eventuel revision.«

21. Bilag VI til grundforordningen indeholder tre kapiteloverskrifter, men der står ikke noget i kapitlerne. Overskrifterne lyder således:

»A. Stoffer, der er tilladt som ingredienser, der ikke er af landbrugsoprindelse [artikel 5, stk. 3, litra b)]:

B. Stoffer, hvis anvendelse er tilladt under tilberedningen [artikel 5, stk. 3, litra c)]:

C. Ingredienser af landbrugsoprindelse (artikel 5, stk. 4):«.

22. I grundforordningen, som blev vedtaget af Rådet den 24. juni 1991, nævnes GMMO ikke. Det forslag til Rådets forordning om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler [7], som var forelagt af Kommissionen, nævnte heller ikke GMMO. Parlamentet godkendte Kommissionens forslag den 19. februar 1991, idet det dog foreslog forskellige ændringer [8]. Det fremsatte navnlig et ændringsforslag (nr. 12), hvis formål var at få defineret GMMO [9]. Det fremsatte endvidere to ændringsforslag (nr. 15 og 60), hvorefter der ikke i mærkningen for et produkt kan henvises til den økologiske produktionsmetode, hvis der i produktet er anvendt GMMO, hvis produktionsmetoden har omfattet anvendelse af GMMO, eller hvis produktet eller dets ingredienser under tilberedningen er blevet underkastet behandlinger, der omfatter anvendelsen af GMMO [10]. Det kompetente medlem af Kommissionen havde dagen før Parlamentets vedtagelse af ændringsforslagene udtalt:

»Kommissionen er også enig i de betænkeligheder, som er kommet til udtryk med ændringsforslag nr. 12, 60, 100 og 102, der sigter mod et forbud af genetisk ændrede organismer i økologisk landbrug. Disse organismer er imidlertid endnu ikke i handelen, og anvendelsen af dem er for indeværende ikke en gang tilladt i det traditionelle landbrug. Alle bestemmelser, der vedtages på dette område, skal være i samklang med andre relevante fællesskabsbestemmelser og bør underkastes indgående teknisk undersøgelse. Jeg beklager derfor ikke at kunne godkende disse ændringsforslag i den nuværende situation, men jeg kan forsikre Parlamentet om, at de tekniske undersøgelser vil blive igangsat, således at det bliver muligt at overveje og udforme en passende afgørelse om økologisk landbrug hurtigst muligt« [11].

7 — EFT 1990 C 4, s. 4.
8 — EFT 1991 C 106, s. 27.
9 — EFT 1991 C 72, s. 43.
10 — EFT 1991 C 72, s. 44.
11 — Europa-Parlamentets forhandlinger, bilag til EFT nr. 3-401/21 af 18.2.1991.

23. Den af Kommissionen forelagte ændring til forslag til Rådets forordninger om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler [12] omtalte altså ikke GMMO.

d) *Kommissionens forordning (EØF) nr. 207/93 af 29. januar 1993 om fastlæggelse af indholdet af bilag VI til Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler og om gennemførelsesbestemmelser til artikel 5, stk. 4, i nævnte forordning*

24. Det er denne forordning, der er omtvistet i sagen. Den blev vedtaget af Kommissionen med hjemmel i grundforordningens artikel 5, stk. 7 og 8. I fjerde betragtning til forordningen udtales det, at der ved udarbejdelsen af bilag VI bør tages hensyn til, at forbrugerne forventer, at forarbejdede produkter fremstillet efter økologiske produktionsmetoder hovedsagelig består af ingredienser, som de forekommer i naturen. Ifølge femte betragtning kan bilag VI imidlertid også indeholde andre ingredienser eller teknologiske hjælpemidler, og som helst skal forekomme i naturen, men dog kun hvis det har vist sig muligt at producere eller sikre holdbarheden af økologiske levnedsmidler uden at anvende sådanne stoffer. I selve betragtningen udtales det vedrørende enzymer fremstillet af mikroorganismer, at det skal undersøges nærmere, om sådanne produkter fremstillet af GMMO, som defineret i direktiv 90/220, må anvendes i levnedsmidler, i hvis mærkning der henvises til økologiske produktionsmetoder, og at dette spørgsmål vil blive taget op til nærmere undersøgelse i forbindelse med godkendelse af sådanne enzymer til anvendelse i levnedsmidler efter de relevante fællesskabsbestemmelser.

25. Ifølge forordningens artikel 1 fastsættes indholdet af bilag VI til grundforordningen som angivet i bilaget til nærværende forordning. I artikel 2 hedder det, at ændringer i del A og B i bilag VI kun kan foretages, såfremt visse betingelser er opfyldt. Bilaget indeholder listen over tilladte ingredienser og teknologiske hjælpemidler. Det indeholder også en indledning med en omtale af forskellige generelle principper. Et af disse principper har følgende formulering:

»Selv om der henvises til en ingrediens i del A og C eller et teknologisk hjælpemiddel i del B, må sådanne ingredienser eller teknologiske hjælpemidler dog kun anvendes i overensstemmelse med relevante fællesskabsforskrifter eller nationale retsforskrifter, som er forenelige med traktatens bestemmelser, for så vidt angår levnedsmidler, og i mangel heraf i overensstemmelse med principperne for god fremstillingsmæssig praksis for

12 — EFT 1991 C 101, s. 13.

levnedsmidler. Specielt skal tilsætningsstoffer anvendes efter direktiv 89/107/EØF og, hvor det er relevant, efter bestemmelserne i globale direktiver, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 89/107/EØF; aromaer skal anvendes efter direktiv 88/388/EØF og opløsninger efter Rådets direktiv 88/344/EØF af 13. juni 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ekstraktionsmidler anvendt ved fremstilling af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser.«

26. Del A i bilag VI indeholder i punkt A.4 følgende angivelser:

»Mikroorganismepræparater

i) Mikroorganismepræparater, som normalt anvendes ved forarbejdning af levnedsmidler, *undtagen genetisk modificerede mikroorganismer*, som defineret i artikel 2, stk. 2, i direktiv 90/220/EØF.

ii) Genetisk modificerede mikroorganismer, som defineret i artikel 2, stk. 2, i direktiv 90/220/EØF, *såfremt de medtages herunder efter beslutningsproceduren i artikel 14.*« (Min fremhævelse).

27. Del B i bilag VI indeholder følgende punkt:

»Mikroorganismepræparater og enzymer:

i) Mikroorganismepræparater og enzymer, der normalt anvendes som teknologiske hjælpemidler ved forarbejdning af levnedsmidler, *med undtagelse af genetisk modificerede mikroorganismer*, som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 90/220/EØF.

ii) Genetisk modificerede mikroorganismer, som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 90/220/EØF, *såfremt de medtages herunder efter beslutningsproceduren i artikel 14.*« (Min fremhævelse).

28. »Beslutningsproceduren i artikel 14«, som der henvises til, er forskriftsudvalgsproceduren, der er fastsat ved artikel 14 i grundforordningen.

29. Efter de gældende lovbestemmelser er anvendelsen af GMMO ved forarbejdning eller fremstilling af økologiske levnedsmidler altså ikke tilladt. Listen over stoffer i bilag VI, del A, punkt A.4, eller i bilag VI, del B, indeholder ingen GMMO. Selv om GMMO er nævnt i bilag VI, del A, punkt A.4, nr. ii), og i bilag VI, del B, nr. ii), skal efter forordningen visse — processuelle og materielle — betingelser være opfyldt, før GMMO kan medtages i listerne.

30. GMMO kan kun anvendes ved forarbejdning eller fremstilling af økologiske produkter, når to fremgangsmåder på én gang følges:

1) Udsætning eller markedsføring af produkter, som stammer fra eller indeholder GMMO'er, kræver som nævnt i det foregående tilladelse efter reglerne i direktiv 90/220.

2) Den GMMO, der er tale om, skal være omfattet af en foranstaltning, som Kommissionen har truffet efter grundforordningens artikel 14 [bilag VI, del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii)].

31. I artikel 3 i grundforordningen (jf. ovenfor i punkt 12) anføres det, at disse betingelser begge skal være opfyldt. Ifølge grundforordningens artikel 5, stk. 8, kan en medlemsstat anmode om, at et produkt tilføjes i bilag VI. I kraft af artikel 3 gælder disse bestemmelser også, såfremt produktion, tilberedning, markedsføring, mærkning og kontrol af produkter omfattes af andre fællesskabsbestemmelser. Markedsføringen af produktet kan således komme ud for en tredje hindring. Dersom anvendelsen af GMMO'er i osteproduktion omfattes af en særlig fællesskabsretlig bestemmelse, skal også den overholdes.

32. Kommissionen har fastsat de materielretlige betingelser i artikel 2 i den omtvistede forordning. Enhver medtagelse i fremtiden af en GMMO på listerne i bilag VI vil være en ændring af del A og del B i dette bilag. Ifølge artikel 2, litra b), kan en GMMO kun indsættes i listen over teknologiske hjælpemidler på to betingelser: For det første må GMMO'en være accepteret ved almindelig levnedsmiddelforarbejdning (der ikke er økologisk), og for det andet skal det have vist sig umuligt at fremstille de pågældende levnedsmidler uden at anvende den. Artikel 2 omhandler kun GMMO'er, der skal optages i del B; den gælder ikke for GMMO'er, der skal indgå i del A, punkt A.4, i bilag VI.

e) *Europa-Parlamentets og Rådets forslag til forordning om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser*

33. Kommissionen vedtog den 7. juli 1992 et forslag til Rådets forordning om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser [13]. Kommissionen forelagde et ændret forslag den 1. december 1993 [14]. I de to forslag angaves traktatens artikel 100 A som hjemmel for retsakten. Forslaget skal nu vedtages i henhold til proceduren med fælles beslutningstagning efter ændringen af artikel 100 A i traktaten om Den Europæiske Union. Forslaget indeholder regler om markedsføring af levnedsmidler eller levnedsmiddelingredienser, som hidtil ikke har været anvendt til konsum i nævneværdigt omfang, og/eller er blevet fremstillet ved processer, der medfører afgørende ændringer i deres sammensætning, næringsværdi eller påtænkte anvendelser (artikel 1). Levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er fremstillet af GMMO, er omfattet. Anvendelsen af den foreslåede forordning på økologiske levnedsmidler er ikke udelukket ifølge artikel 2. Artikel 4 i det ændrede forslag (artikel 5 og 6 i det oprindelige forslag) fastlægger en skriftlig godkendelsesprocedure, som skal følges, før nye levnedsmidler eller nye levnedsmiddelingredienser markedsføres. Artikel 5 i det ændrede forslag (artikel 7 i det oprindelige forslag) fastlægger en særlig procedure for godkendelse af levnedsmidler, der indeholder GMMO'er i direktiv 90/220's forstand, eller som består af sådanne organismer. Først og fremmest bliver ved artikel 5 den procedure for godkendelse, der efter artikel 11-18 i direktiv 90/220 skal følges for markedsføring af GMMO'er, uanvendelig. Det er efter artikel 10, stk. 2, i nævnte direktiv muligt. Såfremt forslaget vedtages, bliver den procedure for godkendelse, der er omhandlet i artikel 10-18 i direktiv 90/220, afløst af proceduren ifølge artikel 5. De grundlæggende principper, i henhold til hvilke godkendelse kan gives eller afslås, svarer til principperne i direktiv 90/220.

Parternes anbringender og argumenter

34. Parlamentet har fremført tre anbringender til støtte for påstanden om annullation af forordningen. Det drejer sig om følgende anbringender:

a) Kommissionen har ved at medtage GMMO i bilaget til forordningen overskredet de beføjelser, Rådet har tillagt den, og har hermed tilsidesat traktatens artikel 155, fjerde led, og artikel 5, stk. 8, i grundforordningen. Parlamentet gør gældende, at Kommissionen har undergravet de mål, som søges realiseret med grundforordningen, idet den har ødelagt forbrugerens tillid til varebetegnelsen »økologisk«, har etableret forudsætningerne

13 — KOM(92) 295 endelig udg. — SYN 426 (EFT 1992 C 190, s. 3).

14 — EFT 1994 C 16, s. 10.

for, at det senere bliver vanskeligt at opretholde en redelig konkurrence, og har undladt at respektere balancen mellem landbrugsproduktion og miljøbeskyttelse. Parlamentet gør gældende, at en bestemmelse om fri bevægelighed for økologiske produkter, der indeholder GMMO, kun kan vedtages af Rådet med hjemmel i traktatens artikel 100 A.

b) Subsidiært gøres det gældende, at Kommissionen har misbrugt sine beføjelser ved eftertrykkeligt at lade Parlamentet forstå, at GMMO først ville blive anvendt i levnedsmidler, der stammede fra økologisk produktion, når Parlamentet havde fået lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet herom. Parlamentet gør også gældende, at den rigtige hjemmel for en godkendelse af anvendelsen af GMMO i økologisk produktion var artikel 5, stk. 9, i grundforordningen og den deri fastlagte procedure.

c) For det tredje har Kommissionen tilsidesat traktatens artikel 190, idet den ikke på fyldestgørende måde har begrundet vedtagelsen af forordningen om godkendelse af anvendelsen af GMMO. Desuden er Parlamentet i forbindelse med det forslag om nye levnedsmidler og nye levnedsmiddelingredienser, der for tiden er under behandling, blevet bibragt den opfattelse, at anvendelsen af GMMO i produktionen af økologiske levnedsmidler ville blive gjort til genstand for primære fællesskabsbestemmelser; forordningens betragtninger indeholder intet, der kan rokke ved Parlamentets overbevisning herom.

35. Selv om Parlamentet har påstået hele forordningen annulleret og kun subsidiært femte betragtning samt punkt A.4, nr. ii), i del A og nr. ii) i del B i bilag VI annulleret, vedrører samtlige dets anbringender GMMO og gælder ikke på noget punkt et andet af de i bilaget nævnte stoffer. Parlamentet har ikke fremført grunde til støtte for sin påstand om annullation af hele forordningen, så spørgsmålet herom skal ikke tages op [15]. Materielt drejer sagen sig således om annullation af forordningen for så vidt angår GMMO. Parlamentet har i øvrigt i stævningen oplyst, at det påstod forordningen annulleret i det omfang, denne medtager GMMO i listen over de ingredienser, der kan indgå i økologiske produkter. Først i replikken har Parlamentet været inde på, at der med den fremgangsmåde, som Kommissionen har fulgt ved afgørelsen af, om GMMO kan tillades i økologiske produkter, foreligger en tilsidesættelse af Parlamentets beføjelser. Som det senere vil blive omtalt, er det ufornødent at tage stilling til de processuelle følger, denne udvidelse af Parlamentets anbringender i praksis har, idet den ikke efter min mening har betydning for sagens afgørelse.

Formaliteten

36. Kommissionen har på forskellig måde »betvivlet«, at sagen kan admitteres. Den har ganske vist ikke nedlagt nogen egentlig

15 — Jf. dom af 5.4.1990, sag C-132/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 1567, præmis 15.

afvisningspåstand, men det er efter dens mening tvivlsomt, at der i denne sag har været tale om en tilsidesættelse af Parlamentets beføjelser.

37. Spørgsmålet bliver efter min mening, om sagen skal afvises med den begrundelse, at forordningen ikke for så vidt angår GMMO har de retsvirkninger, som Parlamentet tillægger den. Den tillader ikke anvendelse af GMMO i fremstilling eller forarbejdning af økologiske levnedsmidler. Del A, punkt A.4, nr. i), og del B, nr. i), i bilag VI medtager ikke GMMO i listerne over de tilladte stoffer eller metoder.

38. Hvad Parlamentet har rejst indsigelse mod er først og fremmest, at Kommissionen med indsættelsen af del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii), har opstillet særlige betingelser for udelukkelsen af GMMO fra bilag VI, del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii).

39. Det må således afgøres, hvilke retsvirkninger del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii), kan have. Kommissionen har i retsmødet erkendt, at del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii), savner et virkeligt indhold og var blevet indsat som resultat af et politisk kompromis i forskriftsudvalget.

40. I del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii), i bilag VI angives endnu en gang den procedure, som bilag VI skal ændres i. Denne procedure er i forvejen beskrevet i grundforordningens artikel 14. Den skal følges af Kommissionen, såfremt denne ønsker at ændre bilag VI, ganske uden hensyn til, om proceduren nævnes i bilag VI eller ej.

41. Ved at medtage del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii), i bilag VI har Kommissionen alene tilkendegivet, at den agtede at følge den i grundforordningens artikel 14 fastlagte procedure, såfremt den i fremtiden skulle finde det ønskeligt at tillade anvendelsen af GMMO i fremstillingen af økologiske levnedsmidler. Kommissionen har med andre ord erklæret, at den ville følge en procedure, der under alle omstændigheder skal følges for at ændre bilag VI.

42. Det vil kunne gøres gældende, at selve den omstændighed, at GMMO nævnes i forordningen, har de af Parlamentet påståede retsvirkninger, fordi Kommissionen således tilkendegiver, at den ikke anser dem for udelukket i og for sig fra at indgå i økologisk produktion. Det kan være Kommissionens opfattelse, at det principielt er muligt at medtage GMMO i bilag VI, men en overbevisning herom har ingen retsvirkninger. Selv om Kommissionen skulle have en overbevisning som nævnt, kan den kun blive omformet til en retligt bindende akt på grundlag af forskriftsudvalgsproceduren ifølge grundforordningens artikel 14. Parlamentet har imid-

lertid gjort gældende, at tilsidesættelsen af dets beføjelser virker umiddelbart, uanset om det er nødvendigt at vedtage opfølgende retsakter, og har herved påberåbt sig dommen i sagen Luxembourg mod Parlamentet [16]. Nævnte sag drejede sig om en parlamentsbeslutning, der havde til formål at fordele Europa-Parlamentets Generalsekretariats personale mellem Bruxelles og Strasbourg. Domstolen fastslog, at beslutningen havde retsvirkninger, selv om den skulle opfølges af gennemførelsesforanstaltninger, idet den tog sigte på en blivende fordeling af tjenestegrene og personale mellem de to nævnte byer [17]. De efterfølgende foranstaltninger var kun nødvendige af hensyn til gennemførelsen af en allerede truffet beslutning. I nærværende sag har Kommissionen derimod blot i del A, punkt A.4, nr. ii), og del B, nr. ii), i bilag VI meddelt, at den eventuelt kan fremsætte forslag om medtagelse af GMMO i bilag VI for det i grundforordningens artikel 14 fastsatte forskriftsudvalg. Den har ikke forpligtet sig til i fremtiden at fremsætte sådanne forslag.

43. Parlamentet kan beskytte sine beføjelser ved at anlægge søgsmål med påstand om annullation af enhver fremtidig ændring af bilag VI, hvorved GMMO indsættes i listerne over ingredienser eller tekniske hjælpemidler, der kan anvendes i økologisk produktion. Kun en ændring af bilag VI vil efter min mening få retsvirkninger.

16 — Dom af 10.4.1984, sag 108/83, Sml. s. 1945.

17 — Jf. nævnte doms præmis 21.

44. Kun såfremt Kommissionen ændrer bilag VI og indsætter GMMO i listerne, vil de materielle retsspørgsmål, Parlamentet har rejst, blive relevante. Så længe der ikke sker en sådan ændring, har Kommissionen ikke med hensyn til GMMO truffet foranstaltninger, der afføder retsvirkninger, og som vil kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål fra Parlamentets side.

45. Selv om Parlamentets søgsmål efter min mening skal afvises, vil jeg dog behandle de spørgsmål vedrørende sagens realitet, som Parlamentet har rejst.

Realiteten

a) *Anbringendet om inkompetence*

46. Parlamentet har principalt gjort gældende, at Kommissionen med vedtagelsen af den omtvistede forordning har overskredet de beføjelser, som Rådet har tillagt den ved grundforordningen.

47. Traktatens artikel 145 indeholder en udtrykkelig bestemmelse om, at Rådet tildeler Kommissionen beføjelser til at gennemføre de af Rådet udfærdigede forskrifter, og

at Rådet kan opstille visse nærmere vilkår for udøvelsen af disse beføjelser. Domstolen har i Rey Soda-dommen [18] fortolket de beføjelser, Rådet har tillagt Kommissionen ekstensivt, idet den har fastslået, at

»... grænserne for denne kompetence [skal] vurderes ud fra markedsordningens væsentlige generelle mål og i mindre grad ud fra bemyndigelsens ordlyd«.

48. Domstolen har i dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen [19] udtalt, at Rådet ikke har pligt til nærmere at angive hovedtrækkene i de beføjelser, der tildeles, og at en generelt formuleret bestemmelse giver et fyldestgørende bemyndigelsesgrundlag. Kommissionen skal forholde sig inden for de grænser, som kan udvides af formålet med og opbygningen af Rådets retsakt [20].

49. De foranstaltninger, der vedtages i henhold til uddelegerede beføjelser, er ikke ugyldige, fordi de vedtages i en anden procedure end den, der blev fulgt ved vedtagelsen af bemyndigelsesakten. Parlamentet har citeret et afsnit fra Romkes-dommen [21] forkert. Domstolen udtalte i denne dom følgende:

»Det bemærkes her ... at det ikke kan forlanges, at alle enkeltheder i forordningerne vedrørende den fælles landbrugspolitik skal udfærdiges af Rådet ifølge proceduren i traktatens artikel 43; denne forskrift er overholdt, når de væsentlige dele af det område, som skal reguleres, fastsættes i overensstemmelse med den i artiklen foreskrevne procedure; gennemførelsesbestemmelserne for grundforordningerne kan udstedes af Rådet uden at følge den i traktatens artikel 43 foreskrevne procedure ... det bemærkes dog, at en gennemførelsesforordning ... skal opfylde de væsentlige materielle krav, som blev fastsat i grundforordningen, ... efter høring af Europa-Parlamentet.«

50. Kommissionen kan ligeledes vedtage foranstaltninger i henhold til de beføjelser, Rådet har tillagt den, uden at tilsidesætte Parlamentets beføjelser, blot den opfylder de væsentlige materielle krav, som er blevet fastsat i grundforordningen. Denne retsstilling er blevet bekræftet for nylig i TACIS-dommen for så vidt angår gennemførelsesforanstaltninger, som Rådet selv havde vedtaget [22].

18 — Dom af 30.10.1975, sag 23/75, Sml. s. 1279, præmis 13 og 14. Jf. endvidere dom af 17.12.1970, sag 25/70, Einfuhr-und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel, Sml. s. 1161, præmis 16.

19 — Dom af 27.10.1992, sag C-240/90, Sml. I, s. 5383, præmis 41.

20 — Jf. dom af 14.11.1989, forenede sager 6/88 og 7/88, Spanien og Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 3639, præmis 24.

21 — Dom af 16.6.1987, sag 46/86, Sml. s. 2671, præmis 16.

22 — Dom af 10.5.1995, sag C-417/93, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 1185, præmis 30-33.

51. En undersøgelse af ordningen i den foreliggende sag viser, at Kommissionen ikke har overskredet de beføjelser, der er tillagt den ved grundforordningens artikel 5, stk. 8. For det første indeholder grundforordningen ikke, således som den foreligger fra Rådets side, nogen bestemmelse, hvorved anvendelsen af GMMO i fremstillingen af økologiske levnedsmidler udtrykkeligt tillades eller forbydes. Grundforordningen nævner ikke GMMO. I det forslag, som Kommissionen først forelagde Rådet, omtales i artikel 5, stk. 2, litra d), to arter stoffer eller fremgangsmåder, der ikke kunne anvendes, såfremt der i mærkning eller reklame skulle henvises til den økologiske produktionsmetode; det drejede sig om behandlinger med syntetiske kemiske stoffer (med forbehold af den i artikel 7 omfattede undtagelse) eller ioniserende stråling. Det skal bemærkes, at artikel 5, stk. 3, litra c), i grundforordningen i den affattelse, der blev vedtaget af Rådet, ikke indeholder det generelle forbud mod behandlinger med syntetiske kemiske stoffer. Det eneste generelle forbud, der er tilbage, er forbuddet mod anvendelsen af ioniserende stråling.

52. Parlamentet havde fremsat ændringsforslag om, at anvendelsen af GMMO i fremstilling af økologiske levnedsmidler principielt skulle være forbudt. Kommissionen forkastede det, og Rådet medtog det ikke derefter, som det havde kunnet gøre. Det er altså ikke efter nogen bestemmelse i grundforordningens artikel 5 udtrykkeligt forbudt Kommissionen at medtage GMMO i bilag VI. Et sådant forbud kan lige så lidt udledes af grundforordningens opbygning.

53. Jeg skal herefter gå over til at se på Parlamentets argument om, at alene traktatens artikel 100 A kan tjene som hjemmel for en bestemmelse om fri bevægelighed for visse typer landbrugsvarer på det fælles marked. Dette argument stemmer efter min mening ikke overens med bestemmelserne i traktatens afsnit II om landbruget. Traktatens artikel 38 vedrører udtrykkeligt oprettelsen af det fælles marked for landbrugsprodukter. Den bedst mulige anvendelse af produktionsfaktorerne, jf. traktatens artikel 39, stk. 1, forudsætter oprettelsen af et fælles marked for landbrugsprodukter. Der er altså ingen bestemmelse i afsnit II, der hindrer anvendelsen af traktatens artikel 43 som hjemmel for en retsakt, der indeholder en bestemmelse om den frie bevægelighed, som det normalt er tilfældet med forordningerne om de fælles markedsordninger. Under alle omstændigheder anfægtes i virkeligheden med dette anbringende grundforordningens artikel 12, der omhandler fri bevægelighed inden for Fællesskabet, ikke den omtvistede forordning. Ifølge sidstnævnte kræves det ikke, at GMMO som sådanne kan bevæge sig frit. Når GMMO først er tilladt, er de omfattet af bestemmelserne om fri bevægelighed i det omfang, de anvendes i forbindelse med fremstilling af økologiske levnedsmidler.

54. Parlamentet har i retsmødet anført, at Codex Alimentarius Commission på vegne af FN's Food and Agriculture Organization på sin 23. samling i oktober 1994 i Ottawa havde besluttet at forbyde anvendelsen af GMMO i økologiske levnedsmidler. Fællesskabet er nu medlem af Food and Agriculture Organization, og Parlamentet er derfor af den opfattelse, at det må tage tilbørligt hensyn til de endelige afgørelser, der vedta-

ges inden for Codex Alimentarius Commission. En undersøgelse af beretningen fra den 23. samling inden for Codex Committee on Food Labelling [23] viser, at der ikke er blevet vedtaget nogen endelig afgørelse. Beretningen indeholder faktisk følgende konklusion:

»The Working Group considered that in view of the changing nature of organic food production techniques since the last meeting of the Committee and the need for much more time to consider the technical issues involved, the draft Guidelines should be returned to Step 6 of the procedure« [24].

55. Det er altså ufornødent at undersøge, hvilke retsvirkninger en endelig afgørelse i Codex Alimentarius Commission på dette punkt ville have, eftersom der ikke er truffet nogen afgørelse.

56. Endelig har efter min mening vedtagelsen af den omtvistede forordning ikke på nogen måde antastet Parlamentets beføjelser for så vidt angår fremgangsmåden i forbindelse med vedtagelsen af det ovenfor i afsnit 32 nævnte forslag om nye levnedsmidler. En undersøgelse af dette forslags rækkevidde og bestemmelser viser ikke på nogen måde, hvorledes Parlamentets beføjelser skulle være berørt af vedtagelsen af den omtvistede forordning. Forslaget om nye levnedsmidler kan ikke berøre de forhold, hvorunder GMMO kan anvendes eller undlades anvendt i økologisk produktion. Forslaget indfører, hvis det vedtages, blot en ny fremgangsmåde for godkendelsen af anvendelsen af GMO i levnedsmidler i almindelighed til afløsning af fremgangsmåden i henhold til direktiv 90/220. I øvrigt må man ikke glemme, at forslaget om nye levnedsmidler nu skal vedtages af Parlamentet i henhold til proceduren med fælles beslutningstagning.

b) *Anbringendet om magtfordrejning*

57. Parlamentet har subsidiært gjort gældende, at Kommissionen har misbrugt sine beføjelser ved at vedtage den omtvistede forordning. Det har i den forbindelse insisteret på den fortolkning, det giver kommissionsmedlemmets ovenfor i punkt 22 gengivne erklæring. Parlamentet gør gældende, at kommissionsmedlemmet »eftertrykkeligt lod forstå, at dette problem (vedrørende anvendelsen af GMMO i økologisk produktion) ville blive sendt tilbage til Parlamentet«. Jeg er ikke enig i denne fortolkning af erklæringen. Kommissionsmedlemmet udtalte klart, at Kommissionen ikke kunne godkende Parlamentets ændringsforslag, der ville have ført til et principielt forbud mod anvendelse af GMO i økologisk produktion. Kommissionsmedlemmet erklærede også, at det ville være for tidligt at indtage et definitivt

23 — Commission Codex Alimentarius, Ottawa, Canada, den 24.-28.10.1994, Alinorm 95/22, afsnit 40, og afsnit 71-73.

24 — Sammesteds, afsnit 73.

standpunkt for og imod spørgsmålet, så længe der ikke var gennemført andre tekniske undersøgelser. Han udtalte således, idet han samtidig forkastede Parlamentets ændringsforslag, at »Kommissionen også deler de bekymringer, der er kommet til udtryk«, hvilket vil sige, at Kommissionen endnu ikke har truffet nogen endelig afgørelse med hensyn til GMMO. Dette standpunkt kommer til udtryk i selve forordningen, for selv om anvendelsen af GMMO ikke liberaliseres, kan den tillades på visse betingelser.

58. Jeg mener heller ikke, at kommissionsmedlemmets erklæring på en eller anden måde indeholder et tilsagn om, at spørgsmålet vil blive sendt tilbage til Parlamentet. Erklæringen omtaler ikke udtrykkeligt en ny høring. Den kan heller ikke antages at indeholde et indirekte tilsagn om at anvende proceduren ifølge grundforordningens artikel 5, stk. 9, i stedet for proceduren ifølge artikel 5, stk. 7 og 8. Sagen er, at forslaget til grundforordningen ikke, den gang da erklæringen blev fremsat, dvs. den 18. februar 1991, indeholdt en bestemmelse svarende til bestemmelsen i artikel 5, stk. 9, der blev vedtaget. Enhver indirekte henvisning til artikel 5, stk. 9, eller til en hertil svarende bestemmelse var derfor umulig.

59. Selv om kommissionsmedlemmets erklæring vil kunne fortolkes som et tilsagn af den art, som Parlamentet hævder foreligger med den, er jeg enig med Rådet i, at et sådant tilsagn ikke vil kunne have de virkninger, som Parlamentet ønsker at tillægge det. Kommissionen kunne retligt ikke binde sig uden at bryde den ved traktaten fastlagte institutionelle balance, og under alle omstændigheder kunne den ikke gøre det, før Rådet havde taget stilling til forslaget og havde tillagt den gennemførelsesbeføjelser.

60. Parlamentet gør også gældende, at Kommissionen har misbrugt de beføjelser, der er tillagt den ved artikel 5, stk. 8, i grundforordningen, idet den ikke har benyttet sig af den i denne forordnings artikel 5, stk. 9, fastlagte procedure, som kunne have resulteret i fremsættelsen af forslag til retsakter i henhold til traktatens artikel 43. Jeg deler ikke dette synspunkt. Kommissionen skal ifølge artikel 5, stk. 9, tage bestemmelserne i artikel 5 op til fornyet behandling, men den er ikke forpligtet til at fremsætte forslag i medfør af traktatens artikel 43. Artikel 5, stk. 9, er faktisk således affattet, at der udtrykkeligt er forbeholdt Kommissionen en ret til ikke at fremsætte retsaktsforslag. Artikel 5, stk. 8, i grundforordningen er derimod den bestemmelse, der specielt skal gøre det muligt for Kommissionen at opstille udtømmende lister over de omhandlede stoffer og produkter. Kommissionen har ved at anvende denne bestemmelse ikke anvendt den forkerte procedure eller gjort sig skyldig i et misbrug af beføjelser.

c) *Anbringendet om utilstrækkelig begrundelse*

61. Parlamentet har endelig gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat traktatens

artikel 190 ved ikke at give den omtvistede forordning en fyldestgørende begrundelse. Efter dets opfattelse er der tale om et så omtåleligt spørgsmål, at man med føje kunne forvente en særlig klar og udtrykkelig angivelse af de grunde, Kommissionen havde til at tillade anvendelsen af GMMO i økologisk levnedsmiddelproduktion. Det er efter min mening usikkert, om Parlamentets anbringende herom kan realitetsbehandles. En utilstrækkelig begrundelse udgør ikke en tilsidesættelse af Parlamentets beføjelser, og Parlamentet kan kun påberåbe sig anbringender om tilsidesættelse af dem. I alt fald er anbringendet grundløst. Det fremgår af gennemgangen ovenfor, at Kommissionen ikke tillod anvendelsen af GMMO i økologisk levnedsmiddelproduktion. Selv om det lægges til grund, at de ifølge den omtvistede forordning eventuelt vil kunne anvendes i fremtiden i begrænset omfang, er den således betingede tilladelse tilstrækkelig begrundet i fjerde og femte betragtning til den anfægtede forordning, der er citeret ovenfor i punkt 23. Dette gælder ganske særligt, fordi senere forordninger skal vedtages i henhold til proceduren i grundforordningens artikel 14 og skal angive grundene til, at anvendelsen af de særlige omhandlede GMMO'er tillades anvendt.

Forslag til afgørelse

62. Jeg foreslår Domstolen at afsige frifindelsesdom. Parlamentet skal derfor pålægges at betale Kommissionens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2. Imidlertid skal Rådet i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, som intervenient afholde sine egne omkostninger.

63. Jeg foreslår derfor Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) Kommissionen frifindes.

2) Det pålægges Parlamentet at betale Kommissionens omkostninger.

3) Rådet betaler sine egne omkostninger.